

Ivana Havranová

EMMA

MARENČINPT

**Príbeh o tom, aký môže byť život žien
s pribúdajúcimi šedinami**

Ivana Havranová

EMMA

MARENČINPT

© Ivana Havranová, 2014
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2014
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Cover © Marenčin Media, 2014
Design © Marta Blehová, 2014
Jazyková úprava Sylvia Sachs
435. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-337-3

Prvá kapitola

Pozrela sa na prostredník svojej pravej ruky a mala chuť sa opiť. Uškŕňajúci sa zdeformovaný necht ako narkoman po dávke, ktorého okraj vypúšťal zo svojich útrob kvapôčky hnisu. Prst bol po operácii a bolel divoko, bolel ako rokenrol chvíľu po polnoci.

Zápal nechtového lôžka.

Zápal z miniatúrneho kúska sajrajtu zo zeleniny, ktorú bielila zásadne bez rukavíc. Nepoužívala ich ani na umývanie riadu, ani na čistenie vane... Prosto – rukavice nepoužívala.

Pri pohľade na ružovú videla vždy biele ženské hrdlo, zovreté v dvoch ťažkých, zničených dlaniach surového vraha.

Pri pohľade na ich priehľadnosť videla zase ruky lekárov a sestier a kuchárov... Doma je však doma. Tam neprídu nijakí inšpektori kontrolovať, ako človek varí, skladuje potraviny, či má ruky také alebo onaké.

Keď zistila, že s nechtom nie je niečo v poriadku, zatvárala sa celkom obyčajne. Vedela, že imunitný systém zvláda aj ťažšie veci, lekárov teda nechala lekármi. Neskôr však necht začal vyzeráť ako jasný pacient. Medzi zdravými, dlhými prstami sa vynímal ako prašivý, ako umierajúci, dosť nechutný, nuž lekárku predsa len navštívila.

Hm. Čo len toto môže byť, povedala tá a lieky, ktoré naordinovala, nezabrali.

Jedine chirurgia, moja zlatá, rozhodla po mesiaci doktorka trpiaca migrénou a Emma vedela, že tomuto zásahu sa zrejme nevyhne. Často a veľmi pozorne si pacienta obzerala dokonca lupou, chcela nájsť záchytný bod pre samoliečbu, napríklad repíkom.

Nenašla.

Červený a opuchnutý koniec prsta sa tváril nepriateľsky a Emma dosť presne predpokladala, čo si nešťastník myslí. Potreboval odbornú pomoc a nedostávalo sa mu jej.

Nepříjemná panička! Veľmi nepříjemná! A primitívna! vysielal zo svojho posledného článku, s vráskavým nechťom plným nepravidelných rýh a Emma vedela, že kým celú vec nenapraví, kamarátni nebudú.

Ocitla sa teda na chirurgii. Po prvý raz v živote vošla do ambulancie, kde na malých stolíkoch trónili nožičky a nože, nožnice a ihly na zošívanie ľudskej kože.

Mladý, neprívetivý lekár rozhodol nechť vytrhnúť a zapálené miesto vyrezať.

Vytrhnúť a vyzerať.

Dachau.

Mengele.

Ohradila sa trochu skromne, trochu rázne, napokon však jasne povedala: Ide predsa o môj prst, pán doktor! Nechť necháme, a hoci naozaj nie je najkrajší, znovu vyrastie do svojej pôvodnej elegancie. No a tiež nebudete nič vyrezávať! Iba rozrežete lôžko a vyčistíte ho. No a potom... Zašijete.

Pozrel na pacientku pohľadom rozhodujúceho a neveriac vlastným ušiam zašomral: Ako chcete.

Umrtnenie, ktoré nefungovalo, rezanie, ktoré bolelo... Šitie zaživa.

Jááú, neovládajúc sa zastonala Emma a prisahala, že do tohto špitálu viac nevojde. Kým potom stačila zložiť nohy z uzučkého

stolíka a postaviť sa nepevne na zem, lekár zmizol, ako keď hodíš do smetiaka zemiakové šupky.

Nijaké otázky, nijaké odpovede.

Potom za svoju bolesť zaplatila dvadsať eur a s leukoplastovým prstom sa vytrepala von z ambulancie.

Zakrútila sa jej hlava, nuž sa na chvíľu zložila v čakárni na lavičku. Neskutočné! Prihodila sa jej vec, ktorú nepoznala ani z literatúry.

Prihodila sa jej bolesť, opuch, rezanie zaživa, no čistá pohroma. A ešte za to aj zaplatila.

Och, ty blbaňa! Čistý masochizmus, povedala nahlas a pomaly sa zodvihla. Pani v staršom strednom veku, sediaca vedľa, pozrela na Emmu a ustrašene zašepotala: Niečo zlé? Lebo viete... Teraz je to tak!

Blížila sa k päťdesiatpäťke.

Keď jej kaderníčka oznámila, že má vlasy zošedivené na sedemdesiat percent, mala dve možnosti. Nechať ich divoko vytrubovať svetu vek, alebo... Pravidelne sa šedin zbavovať farbením.

Nefarbi, pristanú ti takéto, vravieval Emme manžel a v jeho hlase necítila ani zamak falše. Bola mu za to vďačná. Stále ju videl takú ako vtedy, dávno, keď sa stretli a po dvoch zahľadeniach sa do očí boli svoji.

Máš nohy od pekla až po nebo, hovorieval vtedy, zamlada, a hovoríva dodnes. Možno aj preto prestala po byte chodiť v šortkách a v krátkych nohaviciach a v minisukničke. Nepotrebuje manžela sklamať celulitídou, vykúkajúcou zo stehien a zadku ako husté, nízke pohorie.

Pomarančové ozdoby ju naozaj znervózňovali.

Ešte nedávno som mala telo hladučké, pevné... Ešte nedávno som lietala v sukniach vysoko nad kolená a všetci chlapi sa za

mnou otáčali, dumala v tichu, aby jej na nostalgické myšlienky nikto neprišiel.

Maliarka.

Slávna, trochu výstredná, večne obklopená húfom výtvarníkov, mladých, starších aj najstarších. Radi vchádzali do jej ateliéru, rozšírenými nozdrami, ako kone pri súťaži, vnímali vône farieb... Červená vonia inakšie ako žltá, zelená inakšie ako čierna a najjemnejšie vonia biela. Pohľadza dušu, všetky zmysly, povznáša do oblakov, tých bielych, našľahaných, plných blahodarnej vlhkosti, vravievali.

Emma maľovala obrazy. Okrem toho, že svoju prácu milovala, považovala ju za ďalší nádherný svet, ktorý mala k dispozícii. Ktorý ju obklopoval, prenikal do jej vnútra a ešte Emmu celoživotne denne obmotával do priehľadného obalu všetkého, čo ponúkal. Pomocou štetcov a farieb a nápadov doň deň čo deň vchádzala ako dúhovým mostom, tvorila ho, vylepšovala, maľovala taký, aký ho chcela mať, aký sa vynukoval.

Šialenou pestrosťou upútavala pozornosť milovníkov a znalcov umenia, medzi priemernými umelcami sa dostávala do rečí. Velkí ju však uznávali.

Krásna baba s veľkým talentom, vravieval najväčší v krajine. Žil vo vežičkovej vilke na vršku nad mestom, a tam jedného dňa aj tichučko, celkom inakšie, ako žil, umrel.

Uf! Nedožil sa ani tolko, koľko mám ja teraz! myslievala na neho často presmutnelá. Okrem veľkého kamaráta stratila aj veľkého ochrancu.

Vysoká tmavovláska s alabastrovou tvárou pozerala na svet očami ako od maliara. A tak nimi aj videla. Farebne, niekedy čiernobielo, niekedy do zelena, inokedy do ružova... Podľa snov. Podľa toho, aké jej prikvačili viečka.

Ťažké a smutné, veselé a radostné...

Koľko môže mať človek nálad? Sto? pýtala sa často svojho

muža a ten pohotovo odvetil: Ty aj milión. A možno i viac, láska!

Musela priznať, že tohto človeka lutovala. Žil s ňou pod jednou strechou, roky sekundu čo sekundu pretvárali jej tvár a telo, akoby boli sami umelcami, a on ju len nekonečne miloval a miloval.

Prudko otvorila chladničku, vybrala z nej kačaciu masť, paradajky, prudko ju zase zatvorila a z chlebovej zásuvky vytiahla nakrájaný ražný bochník. Najväčší krajec, presne zo stredu, vybrala, natrela čistým tukom, posolila, rozdelila na dve polovičky, k tomu na rovnaké kocky pokrájala zeleninu, všetko položila na oranžový tanier zo skla a sadla si za stôl v kuchyni. Nemala rada toto sedenie, ustavične mala pocit, že práve zaháľa, pretože v kuchyni treba pracovať. Ak si niekedy za kuchynský stôl aj sadla, malo to vždy svoj dôvod. Ponáhľala sa, nechcela sa usádzať, ukladať svoje telo do kresla, gauča... Na drevenej kuchynskej stolíčke vôbec nebola schopná sa uvoľniť. Bola v ustavičnom strehu, robila, čo treba a čakala na pokyn mozgu – ideme.

Polovičky chlebíkov zjedla vari na štyri hlty, paradajky tiež, potom rýchlo vystrelila umyť si zuby, namejkapovať sa... Hm, vrásky okolo očí treba líčiť osobitne... A s veľkou kabelou pod pazuchou letela do ateliéru.

Chodievala pešo.

Bývali v centre a ateliér mala o tri ulice ďalej. V neveľkom starom vinárskom dome, ktorý už ako jeden z posledných stál učupený, pripravený na pohlavok, medzi megalomanskou architektúrou dneška. Krčil sa v ulici ticho, aby nikoho nezaujal, neupozornil na seba, aby naň niekto neukázal prstom a nezakričal: Dole s ním!

Konečne nahmatala v kabele kľúče, konečne sa mohla dostať dnu. Cez mreže a bezpečnostné zakódovanie. Najhoršie boli pri-

chody a odchody. Milión úkonov, na ktoré nemohla zabudnúť, lebo by prišla o všetko. Už niekoľkokrát sa ju pokúšali vykradnúť, našťastie, všetky ochranné systémy zafungovali a raz zlodějov dokonca polícia chytila rovno pri práci. Emma im vtedy pozrela do tváre a to veru nemala. Odvtedy sa vynárajú odniekadiaľ z pekla v hocijakej smutnej, depresívnej chvíli. Tváre tých dvoch stroskotancov vchádzajú do jej pocitov ako súčasť smútku tohto sveta.

Jej sveta.

Rýchlo si uvarila kávu, rozbalila nevelkú tmavú čokoládku, napokon – dezert ku káve patrí. Preobliekla sa do pracovných handier a znovu sa ocitla pred zrkadlom. Toto však bolo veľké a dobre osvetlené, nuž aj veľmi, veľmi pravdovravné. Natiahnutá do starých, roztrhaných džínsov uvidela v ňom postavu bez kila tuku navyše. Tričko s dlhými rukávami na nej plantalo, malo to svoju logiku.

Patrilo manželovi Vikimu.

Kolko tričiek mi ešte uchmatneš? spytoval sa nešťastný vždy, keď zo skrine vyberala ďalšie a ďalšie.

Kolko budem potrebovať, zlato. V čom mám maľovať?

Vo svojich! Prečo nosíš moje? V týchto vyzeráš ako nána, čo pod XL ukrýva svoju brušnú pneumatiku. A tak to predsa vôbec nie je!

Ako by nebolo? Ukrývam! Veď aha, vyhrnula blúzu, schmatla živé mäso nad pupkom a ukázala slaninu.

Ježiš, Emma! To je predsa koža! Nemôžeš ju nemať! Si chudá, až sa niekedy o teba bojím. Ozaj... Nie si ty vlastne unavená? Podľa mňa v sebe nemôžeš mať nijakú energiu. Veď – z čoho by si ju aj mala?

Nevedel o jej chleboch s kačacím tukom. Nevedel!

Z čoho? Z chlebov s kačacím tukom! povedala pokojne a ani sa na manžela nepozrela.

Aha! Tak to potom áno. Veď aj minule som ťa videl napchávať sa nimi. A prečo vyzerali celkom ako ľadový šalát? Lebo... Toto ma trápi. Prečo tvoje chleby s kačacou masťou vyzerajú vždy ako ľadový šalát.

Usmiala sa, strčila vypraté tričká do kabelky a bolo po deba-
te.

Naozaj v tom vyzerám ako tetka od plotne, pozrela na seba ešte raz a rozhodla sa doniesť zajtra svoje s číslom 38.

Potom sa pustila do miešania farieb.

Milovala ich výkriky do nudného ticha! Vo chvíli, ako otvorila novú tubu a vytlačila z nej čo i len kúsok, aby ju vyskúšala na plátne, farba rozčerila svoje okolie a na celé ticho zakričala: Tu som!

Tento rozmaľovaný obraz dával autorke poriadne zabrať. Novú techniku skúšala s obviazaným prstom, a hoci takmer vždy maľovala ľavou rukou, niekedy sa pravá zišla. Teraz však bola celkom nepoužiteľná.

Maľovala hrobové miesto Edith Piaf.

Navštívila ho niekoľkokrát, priniesla aj kvety, zapálila svieč-
ku... Rozhodla sa maľovať po pamäti, bez fotografie, dať dokopy
obrazový dojem, ktorý v nej z hrobu zostal.

Privrela viečka a čakala, kým sa spustí film. Obrázok za
obrázkom, pocit za pocitom.

Čierne sa javilo vrieskavo červené, žlté sa sfarbilo do čier-
na...

Nech to už konečne skončím, vravela si na pokraji fňukania. Myslel jej zaťažovali texty piesní, ktoré voľakedy počúvala od vidím do nevidím. Hrali v nej Piafkiné melódie, ktoré sprevá-
dzali do hrobu aj niektorých Emminých priateľov.

Neľutujem nič, neľutujem nič, neľutujem nič.

Utrela si zaslené oči, rozmazávajúce to, čo práve maľovala. Ťahy štetcom sa triasli, rozširovali... Nanič robota.

Človek si nemôže pri práci ani poplakať, pomyslela si, spomenúc si na mnohých ľudí, ktorí opustili nielen ju. Opustili celý tento svet bez zamávania, a ten zostal odrazu nejaký sivší a prázdnejší...

Druhá kapitola

Dve dcéry, žijúce s rodičmi, sa na svoju matku pozerali ako na strelenú umelkyňu, ktorú treba z času na čas napomenúť. Nazdali sa, že ju dobre poznajú, a vek tiež urobí so správaním svoje.

Emma však naň pravidelne zabúdala a podľa dcér niekedy vyvádzala ako mladica. Zdalo sa im, že s mužmi flirtuje, nakupovala v obchodoch pre mladých, líčila sa ako v osemnástich.

Nie. Toto si naozaj nemôžeš obliecť, mamička, dirigovala tá staršia, dvadsaťdvaročná študentka na Chemicko-technologickej fakulte, Žana. Toto je naozaj pre mladé dievčatá, a ešte aj na nich môže tento pulóver vyzeráť šialene! Ver mi, moja zlatá! rozčuľovala sa a Emma sa vtedy necítila najlepšie. Veď výstredné oblečenie nosila vždy a tento štýl jej vlastne zostal dodnes.

Dobre ušité sako z kvalitnej látky a pekná blúzka ti viac pristanú, doplňovala staršiu Veva, ktorá sa v oblečení naozaj vyzнала. Veď takmer denne moderovala v televízii svoju reláciu a ľudia ju poznali ako krásnu, príjemnú, dokonale oblečenú a dobrú moderátorku.

A čo ešte robím zle, čo nemôžem, dievčence? Čo mi ešte zakážete? spytovala sa s úsmevom, no duša veselá nebola.

No tak... My by sme všeličo, ty však určite nebudeš nesúhlasiť! Napríklad šminky. Nekupuješ si najkvalitnejšie a prepáč, mamička, tak sa aj maľuješ. Vyzývavo! opatrne zanôtila moderátorka.

Jej mladá, takmer nenalíčená tvár sa stiahla do rozpačita, obočie sa zmenilo na dve prísne čiarky. Vedela, že prestrelila.

Tak počúvaj, moja zlatá. Budem sa obliekať a líčiť, ako ja chcem. Ak by ste náhodou mali problém s úrovňou týchto mojich aktivít, môžem vám ukázať vysokoškolský diplom, že som študovala práve maľovanie, umenie, estetiku a tak podobne. Ak namaľujem obraz, svoju tvár hádam upraviť dokážem. Čo povieš? vyliala zo seba jedovato a zároveň boľavo ako rozmočený svah mazľavú hmotu zeme dole, niekam na cestu.

Dievčatá sa stiahli a Emma si zase na krátky čas vybojovala rešpekt.

Jej ego však dostalo zabrať. A čo ak majú pravdu? A čo ak neviem nájsť hranicu medzi možnosťami v mojom veku? spytovala samu seba so stiahnutým žalúdkom.

Ak sa Emme voľakedy v mladosti zdalo, že svet je úžasny a všetci ľudia sú si bratia, dnes vedela, že vzťahy a život sú o inom. O ustavičnom lavírovaní medzi sebou a druhými, o niekoľkých hrstiach falše, a to veru každý deň, o tvárení sa, akí sme spokojní, šťastní, a doma vo vani nás obštrikujú depresie. A tam, v tichu hučiacej tečúcej vody, my všetci, úspešní aj menej úspešní, nariekame do dlaní a trasieme sa, aby nás niekto takto neobjavil.

To preto, aby sme nestratili autoritu.

Bojovala s tým denne a niekedy ani nevedela, ako a vlastne... Prečo. Oberalo ju to o energiu, často i o radosť zo života, a dokonca si myslela, že rovnako žijú všetci. Starí, mladí, starnúci... Napokon, nik nemladne. Základ je však neukázať svetu ozajstnú tvár, neprezradiť ozajstné pocity. Len neukázať!

Možno je to takto správnejšie, uvedomila si. Kto by stál o spoločnosť zachmúreného človeka, kto by stál o jeho smutné príbehy? Každý má predsa naložené svoje, každý nesie vlastný

batoh. A je celkom jedno, či v ruke s kabelkou Vuitton, alebo s obyčajnou igelitkou.

Konečne sa ocitla sama so svojou paletou a pozrela na hodiny veľké ako koleso od rebriňáka.

Zlákla sa. O pol hodiny príde kupec aj so svojou polovičkou.

Chlebičky, káva, pohár vína. To musím pripraviť, spamätala sa a celkom nelogicky nezašla do lahôdok, aby všetko priniesla hotové. Celkom nelogicky sa pustila do výroby jedla sama, akoby pracovala v gastronomickom priemysle.

Keď hostom otvárala dvere ateliéru, stôl v strede miestnosti bol vyzdobený ako sviatočný. Emma nerozlišovala význam dní. Jej stôl s jedlom bol vždy ako krásny, veselý obraz. Množstvo doplnkov, praktických ozdôb, ozdôbok... Ľudia pozerali a híkali: Ale takéto niečo! To sme ešte nevideli! Vidno, že ste maliarka!

Záujemca o obraz s názvom *Keď sa raz stratím* zostal so svojou polovičkou stáť ako omráčený. Obaja zhyponotizovane pozerali a spamätali sa až vo chvíli, keď začuli: Nech sa páči, poďte si sadnúť!

Pán Rázus bol veľkým zberateľom súčasného umenia. Nevynechal ani jedinú príležitosť pozrieť si výstavu, dokonca navštevoval vernisáže. Človek, ktorý dokázal zarobiť veľké peniaze, sa vášňou k obrazom aj veľmi pýšil. Napokon... Zbierať obrazy je medzi majetnými taká samozrejmosť, ako poľovať na bezbrannú zver. Kto nepoľuje, ten vlastne nie je.

Všetci traja sa konečne pousádzali, Emma porozlievala kávu z čerstvo namletých zŕn, návšteva si na tanierik naložila aj chlebičky. Kým pracovali ústa, oči lietali po stenách ateliéru ako ping-pongové loptičky po zelenom stole.

Aj tamten je krásny, aj henten je neskutočný, vraveli s plnými ústami. Hostiteľka sa jedla decentne ani nedotkla, pomaly,

hoci veľmi nervózne, pochlipkávala kávu. Poznala túto situáciu. Ateliér je pre mnohých ľudí ako návšteva Marsu. Niečo celkom rozdielne od toho každodenného, bohatého či chudobnejšieho – ako mal kto doma.

Vstala a šla rovno k vyvolenému obrazu.

Zobrala ho do oboch rúk, podišla s ním pred stôl hodujúcich, oprela o jednu zo stoličiek a s miernym odstupom ukázala záujemcom.

Vyrazil im dych.

Nádhera! A aká smutná! povedala dáma a opatrne si obrúskom utrela ústa. Potom vytiahla z kabelky rúž a popamäti, s očami hypnoticky upretými na plátno, sa domalovala. Pán manžel ani nedýchal. Prežúval automaticky, celú jeho pozornosť uchvátilo dielo.

Tak? Zabalím ho? Opatrne, ako dieťaťko po narodení... Ešte celkom neuschol, povedala maliarka vo Viktorovom tričku a obaja manželia jednohlasne zanôtili: Áno, áno...

Keď odišli, vložila si do peňaženky štyritisíc eur. Obraz veľkosti dva krát dva metre ju urobil na niekoľko chvíľ spokojnou.

Skúsila si tipnúť, koľko je hodín: Dvanásť?

Obrovské hodiny ukazovali o pol hodiny viac. Preobliekla sa teda, pozamkynala ateliér a plná eufórie vyšla na ulicu.

Mala rada chvíle, ktoré jej prinášali uspokojenie zo zárobku. Cítila sa dôležitá, užitočná, schopná.

Cítila sa ohromne!

Lístie mestských stromov, obsypané prachom ako koláč cukrom, švelilo jazykom, ktorému vôbec nerozumela. Veselo kráčala a snažila sa usmievať na všetkých vôkol. Zabrdala do vrabcov, holubom dovolila motať sa jej celkom pod nohami. Cítila sa byť súčasťou tohto všetkého. Veď... Operenci aj dvojruké bytosti týchto ulíc dýchali rovnaký vzduch, šliapali rovnaké chodníky... A často aj jedli rovnaké jedlá. Holuby sa vytrvalo naťahovali

s kusom rožka, ktorý niekoľko minút predtým nedojedol nejaký človečik.

Takmer sa vznášala.

Vyvádzala v nej energia dievčaťa, myslela len na samé príjemné veci.

Dva najchutnejšie zákusky v meste a potom... Veľká odmena pre šikovnú Emmku, vravela si rozšafne a premýšľala, kde majú najlepšie zákusky. Pobrala sa rovno k štvorhviezdičkovému hotelu. Vedela, že zákusky vozia denne rovno z najdrahšej viedenskej cukrárne, nuž sa tešila na ich sladučkú jemnú chuť.

Sadla si do plyšového boxu a čašník akoby vyrástol zo zeme rovno pred ňou.

Čo môžem dáme ponúknuť? povedal nie celkom bez osobného záujmu a Emma stroho odpovedala: Poprosím dva najkvalitnejšie zákusky, aké máte.

K službám, madam, odvetil mladý muž, a kým sa vrátil s dávkou kalórií, Emma si obzerala interiér.

Vždy tak robila.

Moderné priestory ocenila iba vtedy, ak pôsobili dokonalo. Bez rušivých momentov neporiadnej práce remeselníkov.

Hotel Kempinski nebol dokonalý na zbláznenie. Vedela, že k sebe celkom nepatria ani jednotlivé kúsky interiéru. Lustre a koberce a kreslá... Dnes však dala prednosť pred dokonalosťou kvalite jedla.

Prvý zákusok zjedla tak rýchlo, akoby zabudla, že je dáma. Že popri jedení má akože premýšľať, vychutnávať kvalitné kúsky, že v tomto podniku nie je namieste nijaká rýchlosť. Najdôležitejšia je elegancia.

Môžem si, madam, prisadnúť? začula nad sebou a pomaly zodvihla hlavu. Na perách jej zákerne čupel malý, biely kúsok šlahacky bez toho, aby o tom vedela.

Zbadala elegantného muža s prešedivenými vlasmi. Mužné modré oči sa zabárali do jej tváre a vôbec nevedela, čo v takej chvíli urobiť.

Odmietnuť ho? A prečo? Vyzerá príjemne a sympaticky.

Ponúknuť ho miestom? A prečo? Je predsa vydatá a má päťdesiatpäť. Hodí sa vôbec urobiť niečo také?

Nech sa páči! povedala napokon a usmiala sa.

Nerád sedím v kaviarni sám, ospravedlnil svoju konverzáciu a sadol si oproti. Pred sebou mal tvár lemovanú roztopašnými tmavými vlasmi. Ako z obrazu.

Nenaruším vaše ticho? spýtal sa a Emma sa veselo zasmiala: No... Ticho som veľmi ani nehľadala.

Pán v stredných rokoch si objednal viedenskú kávu so sacherkou a opatrne rozbíhal s dámou oproti debatu. Po chvíli mal pocit, že sa poznajú celé roky. Rozprávali a rozprávali, smiali sa a smiali sa...

Keď vyšli z kaviarne, boli tri hodiny popoludní.

Tak sa teda majte a ďakujem za spoločnosť, lúčila sa so zákuskovým partnerom, a ten sa ešte stačil, celkom v rozpore s bontónom, opýtať: Prepáčte, no chcem sa spýtať... Koľko máte rokov?

Päťdesiatpäť, povedala sebavedome a zasmiala sa.

To teda neverím! Vyzeráte poriadne mladšia.

Ďakujem pekne, ale nie som. Majte sa, rozlúčili sa definitívne a polichotená Emma sa pobrala do klenotníctva obdarovať sa podľa zásluhy.

Prehrabávať sa v šperkoch zrakom nebola celkom jej najväčšia slabosť. Umelkyňa tento druh zábavy dokonca vôbec nezaujímal. Niečo pekné však kúpiť...

Keď umriem, aspoň zostane dievčatám, vysvetľovala si rozmar, ktorým trpela, iba keď reálne zarobila peniaze.

Klenotník chcel zabalíť náušnice s malými briliantkami do

veľmi luxusnej škatulky, no Emma ich jemne zobrala a jednoducho oznámila: Rovno si ich dám na uši.

Rýchlo teda schmatol zrkadlo a nastavil ho ženskej tvári.

Zahrnula neposlušné vlasy za uši a opatrne, tak, aby náušnice nespadli na zem, sa ozdobil.

Pristali jej. Rozžiarili tvár, oči... Naozaj parádny doplnok.

Sú krásne! A veľmi vám pristanú, madam, zaliečal sa klenotník a Emma celkom nepoznala dôvod. Veď ich už predsa zaplatila!

Aha, čo mám! Aha! kričala odo dverí, keď sa konečne uťahaná z mesta vrátila domov.

Viktor vyšiel z kuchyne a podišiel celkom k manželke.

Zodvihla si vlasy a ukázala nové náušnice.

Fíha! Brilianty? Veľmi ti pristanú, povedal a rozžiarili sa mu oči.

Predala som obraz. Tak som sa odmenila!

Veď super! Teším sa z teba!

A bola som aj na zákusoch a prisadol si ku mne jeden veľmi elegantný páňko a naozaj sme sa dobre porozprávali! vyjavila svoj popoludňajší program.

Cudzí páňko? No teda... Máš aspoň nového známeho!

Nemám! Nevymenili sme si telefón ani nič! To bolo len také na tie dva zákusky. Dvojjákuskové, vieš?

Dala Viktorovi bozk na líce a pobrala sa zbaviť vychádzkového oblečenia.

Kým prišli domov dcéry, na sporáku stáli plné hrnce dobrého domáceho jedla a v rúre sa piekol trený čokoládový koláč plný sladučkého ovocia.